

„Równy dostęp do edukacji kluczem do rozwoju Afryki”

Adrianna Wojtowicz

1. Opis wyzwania projektowego

Pomoc rozwojowa jest świadczona na rzecz krajów uboższych, ma na celu przede wszystkim wyeliminowanie ubóstwa, wspieranie zrównoważonego rozwoju, obronę praw człowieka i demokracji. Wszelkie działania pomocowe są realizowane w ramach długookresowej perspektywy i mają się przyczynić do wzrostu gospodarczego i podniesienia dobrobytu społeczeństwa w ubogich państwach. Polityka rozwojowa jest trzonem polityki zewnętrznej Unii Europejskiej, dlatego UE i jej państwa członkowskie są światowym liderem w zakresie świadczenia pomocy, z której korzystają m.in. kraje na terenie Afryki. Unia Europejska pozostaje największym darczyńcą w Afryce i wciąż pojawiają się propozycje nowych strategii dla efektywnej i owocnej współpracy. Jednak w dążeniu do umacniania wzajemnych relacji, UE ma przed sobą wiele trudności do przezwyciężenia. Największymi problemami są: ciągły wzrost nielegalnych migracji z Afryki, brak stabilności i trwałego pokoju, zmiany klimatyczne, przyrost ludności, skrajna bieda, bezdomne dzieci umierające z głodu, wyczerpywanie się zasobów naturalnych, klęski żywiołowe. Są to wyzwania bardzo złożone i wymagają kompleksowych rozwiązań, kraje Europy chcą im stawić czoła proponując nowe plany i strategie. W tej pracy chcę wyjść naprzeciw problemowi jakim jest bezdomność wśród dzieci i młodzieży w Afryce, którzy nie mają możliwości podjęcia edukacji. Brak wykształcenia znacząco zmniejsza ich szanse na godne życie w przyszłości, jednocześnie przekłada się to na wzrost stopy bezrobocia i niski postęp innowacyjności w krajach Afryki, które do rozwoju gospodarczego potrzebują wysoko wykwalifikowanego społeczeństwa. W samej Zambii około pół miliona dzieci żyje na ulicy, gdzie są narażone na wykorzystywanie seksualne, przemoc ze strony policji, są zmuszane do pracy za grosze. Codziennie tysiące dzieci umiera na chodniku z powodu głodu, zażywania narkotyków lub chorób, dziewczynki często są ofiarami gwałtów. Najważniejszym wyzwaniem jest zapewnienie tym młodym ludziom ulicy dostępu do edukacji, z możliwością przejścia procesu resocjalizującego, by mogli prawidłowo funkcjonować w społeczeństwie, w którym odzwyczajają się od życia w agresji, strachu i przemocy.

2. Empatyzacja

Potencjalne rozwiązanie dla omówionego wyżej wyzwania jest skierowane do grupy bezdomnych dzieci i młodzieży, najczęściej w przedziale wiekowym od 3-16 lat. Ich miejscem zamieszkania są główne ulice lub skrzyżowania, gdzie obserwuje się intensywny ruch uliczny, śpią w kartonowych pudłach, na zapleczach restauracji lub w opuszczonych budynkach, w nocy okrywają się kocami wyrzuconymi do hotelowych śmietników lub workami po mące. Dzieci żyjące na ulicy stają się agresywne i zamknięte w sobie, zaczepiają ludzi, żebrzą, ich codzienne życie to walka o przetrwanie, przez co wrogie nastawienie i przemoc wobec innych nie jest im obca, a nawet doświadczają tego ze strony funkcjonariuszy policji. Często są Dla poczucia bezpieczeństwa często ugrupowują się w gangi, które ze sobą rywalizują i wzajemnie się okradają. Pozostałymi grupami interesariuszy mogą być również dorośli bezdomni i ludzie żyjący w skrajnym ubóstwie, których dostęp do edukacji jest znacząco utrudniony.

	<p>BEZDOMNE DZIECI I MŁODZIEŻ</p>	<p>WIEK 3–</p>
<p>„Chcemy być bezpieczni i kochani przez innych, mieć równe szanse w dążeniu do godnego życia”</p>		
<p>KTO TO? Dzieci i młodzież mieszkająca bez opieki na ulicach dużych miast, pozbawiona rodzin i środków do życia</p>		
<p>JAKI MA CEL? Głównym motywatorem jest pozyskanie żywności, pieniędzy, dążenie do przeżycia następnych dni, ukrytym pragnieniem jest bezpieczeństwo</p>		
<p>JAKIE MA NASTAWIENIE? Dzieci żyją w ciągłym strachu, do rozwiązywania problemów podchodzą agresywnie, zanika w nich empatia, oczekują spełnienia podstawowych, fizjologicznych potrzeb</p>		

3. Definiowanie wyzwania

Dostęp do edukacji jest jednym z podstawowych czynników warunkujących poziom życia na danym obszarze geograficznym, zarówno jeśli chodzi o jednostkę, jak i ogół społeczeństwa. Ograniczony dostęp do edukacji wśród bezdomnych dzieci i młodzieży zamieszkującej kraje afrykańskie nie pozwala wykorzystać pełnego potencjału intelektualnego mieszkańców. Implikuje to bezpośrednio trudności w znalezieniu dobrze płatnej pracy, która pozytywnie wpłynęłaby na jakość życia przeciętnego mieszkańca. Dzieci wychowujące się na ulicach poza kontrolą rodziców i jakichkolwiek instytucji wymagają kompleksowego wsparcia w postaci pomocy ze strony międzynarodowych organizacji. Wsparcie to powinno obejmować pomoc psychologiczną, pedagogiczną i rodzinno-opiekunczą, gdyż poczucie bezpieczeństwa jest niezbędne do prawidłowego funkcjonowania i rozwoju jednostki. Aby zniwelować negatywny wpływ takiego stanu na gospodarczy i społeczny rozwój państw Afryki, konieczne trzeba zlikwidować problem samotnych dzieci ulicy.

4. Generowanie pomysłów

Aby stawić czoła omawianemu wyzwaniu, biorąc pod uwagę jego kompleksowość, większość potencjalnych rozwiązań musi zakładać długookresowy czas realizacji. Niektóre mogą dotyczyć samego źródła problemu.

- 1) Możliwość przeprowadzenia procesu wyszukania odpowiednich rodzin zastępczych, które byłyby chętne i gotowe do adopcji bezdomnego dziecka.
- 2) Zaoferowanie młodzieży ulicy odpłatnych, lekkich prac do wykonania, jak tworzenie biżuterii, pamiątek, nieskomplikowanych produktów, które mogłyby być sprzedawane odbiorcom z całego świata poprzez platformy online.
- 3) Wybudowanie wielkoobszarowych ośrodków, w których dzieci mogłyby mieszkać i dostawać wyżywienie, pod warunkiem podjęcia obowiązkowej edukacji, która byłaby realizowana w dostosowanych do tego salach.
- 4) Opłacenie chętnych bezrobotnych mężczyzn lub wolontariuszy z Europy do pracy przy budowie ośrodków mieszkalnych dla bezdomnych dzieci.
- 5) Popularyzacja metod planowania rodziny, antykoncepcji, gdyż w wielu przypadkach rodziny nie są w stanie utrzymać swoich dzieci.

Rozwiązanie, które w długim okresie mogą dać największe perspektywy rozwoju dzieci i młodzieży musi zawierać możliwość podjęcia edukacji, zatem wybrany do dalszych rozważań został pomysł numer trzy.

5. Prototypowanie

Wielkoobszarowe ośrodki dla bezdomnych dzieci i młodzieży powinny być starannie przygotowane na ich przyjęcie. Do ich wybudowania zatrudnieni mogą być mieszkańcy danych obszarów, którzy potrzebują środków do życia, wolontariusze z całego świata, firmy budowlane i architektoniczne działające na terenie Afryki, aby wesprzeć rodzimą gospodarkę. Wnętrza pomieszczeń poprzez odpowiednią aranżację mogą stworzyć przyjazną, rodzinną, dającą poczucie bezpieczeństwa atmosferę. Taki budynek musi się składać z wieloosobowych pokoi z podziałem na płcie, łazienek, stołówek, salek edukacyjnych, pracowni komputerowych oraz miejsc do interaktywnych zabaw dla najmłodszej grupy wiekowej. Ważnym elementem tego rozwiązania jest właściwe zaoferowanie pomocy przez psychologów dzieciom ulicy. Poprzez odpowiednią taktykę należy wzbudzić ich zaufanie i poczucie bezpieczeństwa. Grupa docelowa poprzez to rozwiązanie może zaspokoić swoje podstawowe potrzeby przez otrzymanie mieszkania i żywienia, lecz warunkiem uzyskania takiej możliwości jest obowiązek uczestniczenia w zajęciach resocjalizujących, a później edukacyjnych. Lekcje te w pierwszej kolejności zawierałyby naukę czytania i pisania, byłyby również dostosowane do aktualnego poziomu dzieci. Po zebraniu opinii w grupie 10 osób należy wprowadzić pewne modyfikacje do pomysłu, ponieważ zasugerowano, że jest to bardzo kosztowne przedsięwzięcie i istnieje zagrożenie braku długofalowej działalności ośrodka, zatem należałoby stworzyć zbiórkę/fundację, która poprzez dotarcie do jak największej grupy odbiorców mogłaby umożliwić zdalną adopcję dziecka i opłacenie jego pobytu i nauczania. W opinii zwrotnej pojawiały się również zastrzeżenia co do bezpieczeństwa w ośrodku, zważywszy na agresywne usposobienie opisywanej grupy docelowej trzeba zadbać o właściwy nadzór jak monitoring lub osoby, które będą w gotowości

stłumić ewentualne bunty. Pozytywnie został odebrany pomysł zatrudnienia mieszkańców danych obszarów Afryki na stanowiska nauczycieli, pracowników utrzymania budynku czy kucharzy, gdyż pozwoli danym jednostkom zdobyć środki do życia.

Utwórz własne w Storyboard That